

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

EGY DÉLUTÁN, AMIKOR A MOCSÁRBA KÉSZÜLÖDTÜNK

Előbb a hordó fahangja
    az udvaron
aztán a vesszőkosár csicsergése
ahogy dögönyözik bele a szalmát
    kutyavacoknak

A legnyomorúságosabb koldus is
több lesz, mint volt
    erre többféle remény van

A tata nem akart
házat venni soha
ilyen lépésre nem tudta sehogyan sem
rászánni magát

A Tulajdon felelőssége
ezernyi veszéllyel jár
következményeket von maga után
— inkább levelet írt Amerikába

Most kint áll az útelágazásban
a postással folytat eszmecsserét
majd megveszi az isten hidege
    mégsem tágít
hiába hullatja harmatát
nyakába a tél

NÉGERHANGON SZÓLT A NÁD KÖZÜL

Az a mindig-egy illat
a fűben a levegőben
az a madárháló az égen

Onnantól hogy a béres bement a városba
és első dolga volt hogy megnősüljön
nem hagyott maga után kelepécét sem
még a dróthurkokat is összeszedte a csapáson

És gügyög és döngöli fenekével a szalmazsákokot
látni éjszaka ha besüt a holdacska
az ablakon
az özvegy gazdasszony megfélelkezik a jó modorról
a holdacska meg csak teszi a magáét

És éjszaka valaki négerhangon szól
a széthajtott nádszálak közül a csapásról
úgy látszik már megint járnak a vaddisznók
ideje lesz puskát vagy férfit keríteni a házba

Aki aztán megfogja a fejsze gazdátlan nyelét
aki aztán az ekére is rásrófolja
ősz felé a csoroszlyát

ÁLMOK RAGYOGÁSA

Visszasüllyedni jóba-rosszba
várni ahogy a meleg felbugyog
megkel a tészta

Pár bakancs várakozik az ajtó előtt
a küszöbön
hidegszik a sártól
míg az ember elüti valahogy az éjszakát

Az álmok fönt ragyognak a csillagok között
tavaszi napfordulókon felrajzanak
kinyílnak a békák hideg szemével

Aztán jó éjszakát a kitaposott utakra —
mintha denevérszárnyak suholnák a tetőt
forgolódik a vendég lány a szitáló sötétben

És a nagy tavakban elhallgat a várakozás
és a fekete kerek fejű gyerek
idegen kontinensre teszi a lábát

És a magas hajlott szárú fűben
hallja régi hazája nyelvén káromkodni
apját vasárnap délután

Egy kísértet aki hangyafészekbe tenyerelt
s oly otthonosan mozog akár a felfedező
a vadidegen földrészt feledésében

A MÁS GYEREKE

A más gyereke valahogy
mindig keményebb dió
amikor a rokonságból odacsapódik

Rövidebb nadrág hitványabb ing jár neki
meg a nyakleves is könnyebben kinéz
egyszóval jobban rájár a rúd —
azontúl vigyáznia kell a tavalyi cipőjére
nem biztos hogy neki is telik újra

A más gyereke
vasárnap délután nem kap kézhez
kerek összeget
nem kujtoroghat hajnalig
és a faluban kezdet kell csókolnia a nagytatának

A más gyereke a kemencepadkán hál
nemigen van tulajdona
és ha túlon túl kinő a haja
a füle mögött
házi ollóval vágják egyenesre

KATONA A JÓ EMBER

A világ minden ördöge ott lakik
a mély kútban
megérzi azt az asszony hajnalonként

De a zöld árpavetés
meg az örökké ködben úszó zabtábla
kényesen tud ringatni júniusban
ha nem is mozognak benne

Katona a jó ember
szedret szemez a folyóparton
vaktölténnyel lövi le a fáról
az őszibarackot

És idegen égtájak súlyos lepkéit
küldözgeti összepréselve a lapok között
a kék borítékban

A ZONGORÁS SZOBA

Ezeket a kezeket az ég
nem arra teremtette
ki tudja mire

Amikor a napszámos lány
vacsora közben
az asztalon felejtí vaskos öklét
kétségtelenül kiviláglik

De honnan akkor tekintetében
a gyöngédség a tűz
hogy megcsillan tőle
a falra akasztott cseréptányér
vagy a lámpa cilindere

Másfajta parfüm másfajta frizura
másfajta nyakkivágás és viselet
jelentene-e valamit

Felolvadna-e tőle
a kastély szomszédos szobájába zárt
lepecsételt zongorán
a viasz a gyertyafényben?

ŐSZI KÚPOZÁS

Még hátraszólt a sötétben
de aztán mintha
elnyelte volna a föld a kút
az út hava

Hangja még most is
itt cseng a fülemben
míg csak el nem nyomja a vénség
süketsége

Bele nem tapos végleg
egy roppant nagy szárkúp derekába
valamelyik ősz